

СЪДБАТА
НА ЗАЛОВЕНИТЕ ЧЕТНИЦИ.
ОТЗВУКЪТ
ОТ ЧЕТАТА /36/

След близо едномесечен героичен подвиг четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа е разгромена и унищожена. Това става възможно със значителните усилия, които полагат турските власти. Мобилизирани са запасните части в Северна и отчасти Южна България. В борбата с четата се включват части от редовната войска под командуването на командира на Шуменската армия Абди паша. Официалните доклади представят занижени цифри на турските загуби. По-обективни са чуждите дипломати, които смятат, че загубите им не са по-малко от 150 души. Набързо стъкмените болници в Свищов и Русе не са в състояние да приемат всички ранени.

Човешките загуби озверяват управниците. В сраженията и отделните схватки близо 90 четника падат убити или са доубити. Пленените са около 37 души, и то повечето ранени и омаломощени. Арестуваните формално са изправени пред съд. Това става веднага след идването на Мидхат паша в Русе. В същност това е средновековен инквизиционен съд без право на защита и дори право на духовна утеха. Той действа по бърза процедура и установява само участие в сраженията. Мидхат паша получава правото на върховна инстанция. В някои случаи за половин ден се извършва гледането на делото и изпълнението на присъдата. Осъдени са на смърт и обесени около 26 души. Бесилки са издигнати в 9 града, някои от които далеч от мястото на събитията: Русе – най-много, Габрово, Казанлък, Котел, Ловеч, Пловдив, Свищов, Сливен и Търново. На заточение са изпратени само 9 души с присъди 5 на до живот и трима по на 15 години – двама като предали се и един като малолетен. Официалните източници говорят за един умрял в затвора. Това е вероятно Караджата, според по-вечето спомени окачен полумъртав на бесилото. Само един – Васил Рахнев, е временно арестуван и освободен,